

let i Nøddeskal⁴, har skrevet, at den Omstændighed, at man i Begyndelsen⁴ let kan bære en Byrde, og at man kan øge den undervejs og dog bære den, ikke betyder, at man kan bære den yderligere øget den sidste Del af Vejen. Ordnet paa den Maade, som Pause-Tilhængerne ønsker det, vil det betyde, at det bliver et af den første Krise svækket Land, som skal tage den næste Krise. Det af en Krise medtagne Land kan komme til at føle en mindre Byrde lige saa stærkt som det Land, der kommer til at tage det op med den nuværende Krise.

Derfor siger jeg, at Spørgsmaalet for dem, der ønsker Sikkerhed for Erhvervene, kun kan staa mellem to Ting: Valget mellem snarest mulig Guldindløselighed til Pari eller snarest mulig Guldindløselighed til den nuværende Værdi, og det har interesseret mig i høj Grad at se, at der er eet Blad, som klart har set, at dette er Problemet, nemlig det konservative Partis Hovedorgan, som har sagt, at dette er Problemet: Sikkerhed gennem Guldindløselighed enten til den nedsatte Værdi eller til Pari.

Jeg skal derfor tillade mig nu at se paa disse to Veje og gøre nogle Bemærkninger om dem. Guldindløselighed til Pari snarest muligt betyder som bekendt ikke Guldindløselighed hverken i Morgen eller i Overmorgen. Jeg omtalte i Begyndelsen af mit Foredrag en skarpsindig Artikel af Professor Ohlin, som har behandlet Spørgsmaalet om, hvorledes man bedst skal sætte Kronen op fra det nuværende Stade til Paritet, og som har skildret, at Metoden maatte være øjeblikkelig at sætte den op i 97 Ø.s Guldværdi og derefter, for at holde Spekulationskapitalen fra at gaa ud allerede ved 97, at byde den saadanne Vilkaar, at den havde Fortjeneste ved at blive her det sidste Aar; og derfor foreslaar han en Stigning i Guldværdien paa $\frac{3}{4}$ Ø. i hvert Kvartal. Denne Metode, som Professor Ohlin har fremsat, og som vist har forekommet mange overmaade skarpsindig og vel underbygget, regner altsaa med, at vi øjeblikkelig forøger Kronens Guldværdi til 97 Ø. og derefter bruger et Aar om at gaa videre. Det vil sige, at Krisen forøges ikke ubetragteligt ud over det nuværende Standpunkt, om hvilket jeg stadig gentager Professor Cassels Ord, at vi neppe endnu ret har mærket, hvor haard den vil blive. Disse Øre kan maaske ikke være afgørende, men det betyder, at Krisen bliver saa meget forværret, og at Spørgsmaalet, da der vil gaa et helt Aar hermed, ogsaa med Hensyn til Lønnings-

niveauets Afpassning efter Prisniveauet vil blive yderligere forskudt. Det vil ikke blive en Krise i to Afdelinger, hvoraf den sidste skal tages af et svækket Samfund, men det vil blive en sammenhængende og noget forstærket Krise udover den nuværende.

Naar man har set, hvad der har fremkaldt den nuværende Stigning, vil man utvivlsomt kunne underskrive en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard om, at man ikke ensidig maa fæste sin Opmærksomhed paa, at Kronen kan løbe fra os opad, men at der ogsaa er Tendenser til et Fald, mod hvilket vi maa sætte en stor Styrke. Heri har det ærede Medlem ganske Ret, og det kommer ganske simpelt hen af den Kendsgerning, at den Stigning, som har fundet Sted, ikke er en Stigning, der har sin Grund i Landets økonomiske Politik, men i, at fremmede Kræfter har handlet med Landets Valuta, saaledes som Professor Cassel har skildret det. Der er i Stigningen et kunstigt Element, som vil gøre det forstaaeligt, at der, hvis Spekulationen trækker sig tilbage, kan opstaa Vanskeligheder allerede ved at holde Kronen paa det nuværende Punkt. Derfor har man ogsaa aabnet en Mulighed for at gaa noget ned under $88\frac{3}{4}$. Men en Paritetspolitik, som den er udtrykt af Professor Ohlin, og som den i „Berlingske Tidende“ stilles overfor en Guldindløselighed af Kronen til nedsat Værdi, vil forlange, at alle Landets Kræfter og alle Nationalbankens Anstrengelser skal sættes ind paa et endnu højere Kronepunkt end det nuværende, at de skal sættes ind paa et Punkt, hvor det vil være endnu vanskeligere at staa imod Angrebene, end hvis det sker paa det nuværende Punkt. Derfor forstaaer jeg ogsaa, at der er saa mange, der er betænkelige ved at gaa til Pariteten straks, og som tror, at man blot kan opstille den som et Maal og sige, at saa gaar det af sig selv. Men jeg siger, at Paritetspolitikken har sine Vanskeligheder ligesom Pausepolitikken, og ingen af dem forekommer mig at være saa sikker for det danske Folk, at man ikke skal overveje den tredje Vej eller rettere den anden Vej i det Valg, man har, naar man vil skabe Landets Erhvervs-liv Sikkerhed under dets Virksomhed.

Her kommer jeg da til Spørgsmaalet om Fæstnelse af den nuværende Værdi ved Guldindløselighed omkring 91. Det vil, hvis man gaar denne Vej, betyde en Stabilisering i samme Øjeblik, som Be-